

Thuiskomen op het werk

Twee Spraakmakers stellen elkaar om de beurt een vraag en krijgen zo niet alleen beter zicht op elkaars job; ze leren ook de hele organisatie en vooral elkaar beter kennen. Op een zuiders warme julidag ontmoeten Caroline en Jeroen elkaar voor het eerst. Caroline Claus telt al ruim 35 dienstjaren. Met enige fierheid vertelt ze dat ze de allereerste medewerker was die voormalig directeur Luc Decramer heeft aangeworven. Caroline werkte een tijdlang in Waterkant en Zwaluw en stond in 1994 mee aan de wieg van Het Huis aan de Vaart. Sindsdien is ze er een vaste rots in de branding. Jeroen Maertens is pas sinds mei 2020 aan de slag als systeembeheerder, maar voelt zich al helemaal thuis. We nestelen ons diep in de ruime stadstuin van Het Huis aan de Vaart en ik voel het meteen: een eerste vraag brandt op de lippen van Caroline.

Caroline: Waar werkte jij vroeger en waarom koos je voor De Lovie vzw?

Jeroen: Ik werkte vroeger in Westvlees, een bedrijf dat vers en bereid varkensvlees produceert. Ik was er medeverantwoordelijk voor de automatisatie van het slachten. Een uitdagende job, maar de druk lag heel hoog. Een vriendin van mij die in Laubia werkt, wees mij op de vacature voor een IT-medewerker en ik besloot meteen mijn kans te wagen. Tijdens het sollicitatiegesprek voelde ik een klik en die is er nog altijd.

Jeroen Maertens

Jeroen: Ik ga dezelfde vraag stellen, maar dan omgekeerd. Wat houdt jou zo lang op deze plek?

Caroline: Het Huis aan de Vaart, dat is eigenlijk een beetje mijn tweede *ménage*. Net als thuis zorg je voor een warm nest, maar ook voor uitdagingen op maat ... Samen met de collega's probeer je alles draaiende te houden. Net als thuis overleg je met elkaar. Niet iedereen hoeft daarom dezelfde mening te hebben, je communiceert open en geeft elkaar feedback, een compliment ...

Caroline: Heb jij een levensmotto?

Jeroen: Vroeger zou ik gezegd hebben: gas geven. Maar nu niet meer. Nu zou ik eerder zeggen: voetjes op de grond. Blijf maar rustig. Relativeren is belangrijk. Mijn work-life balance is nu meer in evenwicht.

Caroline Claus

De druk of jachtigheid van vroeger ben ik nog niet helemaal kwijt. Maar mijn collega Frederik is een goeie mentor: ook rustig kunnen we de zaken goed aanpakken. Het verschil tussen een productgerichte omgeving en een sociale organisatie is echt wel groot. Als ik bijvoorbeeld naar een leefgroep ga omwille van een computerprobleem, dan biedt men vaak koffie aan. Dat is zo aangenaam! Niet dat ik er drink, maar gewoon dat huiselijke apprecieer ik enorm. Ik ben hier doodcontent.

Jeroen: Wat maakt jou gelukkig?

Caroline: Ik ben gelukkig als ik zie dat onze bezoekers én hun ouders gelukkig zijn. Want wij hebben elkaar nodig. Ik weet niet of jij vertrouwd bent met de term drienamiek? Het komt erop neer dat wij, begeleiders,

samenwerken met de personen die we ondersteunen en met hun ouders. Zelfs al heb je niet dezelfde waarden en normen, de kunst is naar elkaar toe te groeien en elkaar tijd te geven.

Ook inclusief werken is zó verrijkend. Ik herinner mij nog het prille begin van onze buurtvervlochtening. We belden aan bij burens Marc en Mietje met een kerstkaartje en kregen te horen: 'Jullie zijn welgekomen. Wat kunnen wij voor jullie betekenen?' Dit was het begin van een mooie samenwerking. Toen we met Het Huis aan de Vaart onze 25e verjaardag vierden, deed ik een welkomstwoordje. Dan vertelde André David, de papa van Katrien, wat het betekent als je kind hier ondersteuning krijgt. Als laatste nam Mietje het woord. Vroeger vond zij onze werking een beetje geheimzinnig ... Ze kon niet goed inschatten wat wij deden. En nu onthoudt ze zelfs verjaardagen! Je kan niet geloven hoe gelukkig dit onze bezoekers maakt. Het zijn die kleinigheden die het samenleven verrijken; het hoeft niet altijd groots te zijn.

Caroline: Heb jij een professionele toekomstdroom?

Jeroen: Momenteel ben ik vooral bezig met het technisch aspect van systeembeheer en de helpdesk. Ik zou het wel fijn vinden om op termijn ook inhoudelijk meer toegevoegde waarde te creëren. Bijvoorbeeld als een leefgroep om een tablet vraagt, wat zetten we er dan best op om helpend te zijn? Daar heb ik momenteel nog te weinig zicht op.

Jeroen: Wat staat op jouw bucketlist?

Caroline: Ik hoop dat ik nog lang gezond mag blijven en iets betekenen voor mijn werk en mijn omgeving. Zeven jaar geleden ben ik een tijdje ziek geweest. Het normale leven verderzetten is voor mij kostbaar genoeg, ik ben dankbaar voor elke nieuwe dag.

Birgit Provoost